ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a cincea)

21 iulie 2020*

„Procedură – Stabilirea cheltuielilor de judecată – Inadmisibilitate”

În cauza T-334/18 DEP,

Bodegas Altún, SL, cu sediul în Baños de Ebro (Spania), reprezentată de I. Temiño Ceniceros și J. Oria Sousa-Montes, avocați,

reclamantă,

împotriva

Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), reprezentat de S. Palmero Cabezas și H. O'Neill, în calitate de agenți,

pârât,

cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a EUIPO, intervenientă la Tribunal, fiind

Codorníu, SA, cu sediul în Esplugues de Llobregat (Spania), reprezentată de M. Ceballos Rodríguez și E. Stoyanov Edissonov, avocați,

având ca obiect o cerere privind stabilirea cheltuielilor de judecată care trebuie rambursate de intervenientă reclamantei ca urmare a Hotărârii din 27 iunie 2019, Bodegas Altún/EUIPO – Codorníu (ANA DE ALTUN) (T-334/18, nepublicată, EU:T:2019:451),

TRIBUNALUL (Camera a cincea),

compus din domnii D. Spielmann (raportor), președinte, și U. Öberg și R. Mastroianni, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

dă prezenta

* Limba de procedură: spaniola.

Ordonanță

Situația de fapt, procedura și concluziile părților

1 La 31 mai 2013, reclamanta, Bodegas Altún, SL, a depus o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene la Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), în temeiul Regulamentului CE nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene (JO 2009, L 78, p. 1), cu modificările ulterioare [înlocuit prin Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene (JO 2017, L 154, p. 1)]. La 1 octombrie 2013, intervenienta, Codorníu, SA, a formulat opoziție, în temeiul articolului 41 din Regulamentul nr. 207/2009 (devenit articolul 46 din Regulamentul 2017/1001), la înregistrarea mărcii solicitate. La 28 noiembrie 2014, divizia de opoziție a considerat că exista un risc de confuzie între marca solicitată și marca anterioară. La 22 ianuarie 2015, reclamanta a introdus la EUIPO o cale de atac împotriva deciziei diviziei de opoziție, în temeiul articolelor 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009 (devenite articolele 66-71 din Regulamentul 2017/1001). Prin Decizia din 9 decembrie 2015, Camera a doua de recurs a EUIPO a anulat decizia diviziei de opoziție.

2 Intervenienta a introdus o acțiune în anulare la Tribunal împotriva Deciziei Camerei a doua de recurs a EUIPO din 9 decembrie 2015. Prin Hotărârea din 18 septembrie 2017, Codorníu/EUIPO – Bodegas Altún (ANA DE ALTUN) (T-86/16, nepublicată, EU:T:2017:627), Tribunalul a admis acțiunea, a anulat decizia camerei de recurs și a obligat EUIPO și reclamanta să suporte fiecare propriile cheltuieli de judecată, precum și jumătate din cheltuielile de judecată efectuate de intervenientă.

3 În urma Hotărârii din 18 septembrie 2017, ANA DE ALTUN (T-86/16, nepublicată, EU:T:2017:627), opoziția a fost trimisă Camerei întâi de recurs a EUIPO, care, prin Decizia din 14 martie 2018, a considerat că, pentru motive de economie de procedură, opoziția trebuia examinată în raport cu articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul 2017/1001 și a respins calea de atac formulată de reclamantă.

4 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 31 mai 2018, reclamanta a introdus o acțiune având ca obiect anularea Deciziei Camerei întâi de recurs a EUIPO din 14 martie 2018.

5 Prin Hotărârea din 27 iunie 2019, Bodegas Altún/EUIPO – Codorníu (ANA DE ALTUN) (T-334/18, nepublicată, EU:T:2019:451), Tribunalul a anulat Decizia Camerei întâi de recurs a EUIPO din 14 martie 2018 și a obligat EUIPO și intervenienta să suporte fiecare propriile cheltuieli de judecată, precum și jumătate din cheltuielile de judecată efectuate de reclamantă.

6 Reclamanta arată că a încercat să obțină rambursarea cheltuielilor de judecată legate de cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 27 iunie 2019, ANA DE ALTUN (T-334/18, nepublicată, EU:T:2019:451), de către intervenientă în mod amiabil, fără a putea să ajungă la un acord.

7 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 20 decembrie 2019, reclamanta a formulat, în temeiul articolului 170 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, o cerere de stabilire a cheltuielilor de judecată prin care solicită Tribunalului să declare cererea admisibilă și să stabilească cuantumul cheltuielilor de judecată recuperabile care trebuie plătite de părțile care au căzut în pretenții în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 27 iunie 2019, ANA DE ALTUN (T-334/18, nepublicată, EU:T:2019:451).

8 EUIPO a prezentat observații cu privire la cererea reclamantei de stabilire a cheltuielilor la 18 februarie 2020. EUIPO contestă că a fost contactat de reclamantă în scopul rambursării cheltuielilor de judecată și, în ceea ce privește fondul, solicită Tribunalului să stabilească la 6 000 de euro cuantumul total al cheltuielilor recuperabile pe care ar trebui să le ramburseze în părți egale cu intervenienta.

9 Intervenienta și-a prezentat observațiile la 20 februarie 2020. Aceasta contestă admisibilitatea cererii reclamantei de stabilire a cheltuielilor de judecată pentru lipsa unei contestații în sensul articolului 170 din Regulamentul de procedură. Intervenienta susține că, în orice caz, litigiul dintre părți este încă pendinte, iar stabilirea parțială a cheltuielilor de judecată nu este adecvată. Aceasta solicită Tribunalului respingerea cererii de stabilire a cheltuielilor de judecată și obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată efectuate în legătură cu prezenta procedură. Cu titlu subsidiar, intervenienta solicită Tribunalului să evalueze și cheltuielile de judecată pe care ea le-a efectuat în legătură cu cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 18 septembrie 2017, ANA DE ALTUN (T-86/16, nepublicată, EU:T:2017:627).

10 Reclamanta a prezentat la 6 martie 2020 observații cu privire la observațiile EUIPO și ale intervenientei, pe care Tribunalul a decis să nu le includă în dosar.

În drept

11 Potrivit articolului 170 din Regulamentul de procedură, în cazul în care cheltuielile de judecată recuperabile sunt contestate, Tribunalul se pronunță prin ordonanță, care nu este supusă niciunei căi de atac, la cererea părții interesate, după ce a acordat părții vizate de cerere posibilitatea de a-și prezenta observațiile.

12 Din această dispoziție decurge necesitatea de a examina în speță existența unei contestații cu privire la cheltuielile recuperabile anterior depunerii cererii de stabilire a cheltuielilor de judecată [Ordonanța din 24 ianuarie 2017, Natorski și Pokrywa/EUIPO – PIS Opakowania (Piesă de ușă), T-251/14 DEP, nepublicată, EU:T:2017:39, punctul 13].

13 În primul rând, astfel cum subliniază EUIPO, nu reiese din dosar că reclamanta l-a contactat în vederea rambursării cheltuielilor de judecată și că, prin urmare, a existat o contestație formulată de EUIPO cu privire la cheltuielile recuperabile.

14 Prin urmare, este suficient să se constate că, în lipsa unei contestații care o opune EUIPO cu privire la cuantumul cheltuielilor de judecată recuperabile sau la lichidarea lor, cererea reclamantei este inadmisibilă în privința EUIPO.

15 În al doilea rând, reclamanta susține că a încercat să obțină rambursarea cheltuielilor de judecată în discuție de la reprezentantul intervenientei pe cale amiabilă, fără succes.

16 Intervenienta, la rândul său, contestă admisibilitatea cererii de stabilire a cheltuielilor de judecată recuperabile, din moment ce reclamanta nu i-ar fi solicitat plata cheltuielilor de judecată menționate.

17 Tribunalul constată că cererea de stabilire, pe lângă faptul că nu conține nici cuantificarea sumei solicitate, nici vreun element privind cheltuielile în cauză și se limitează să facă trimitere la o anexă în această privință, nu face referire la nicio cerere de plată a cheltuielilor de judecată care ar fi fost trimisă intervenientei.

18 Reiese, desigur, din elementele dosarului că între reclamantă și intervenientă a fost avută în vedere o soluționare pe cale amiabilă și globală a litigiului privind mărcile în cauză, inclusiv cheltuielile de judecată.

19 Cu toate acestea, astfel cum s-a amintit la punctul 12 de mai sus, trebuie să se verifice dacă, la data introducerii cererii, exista o contestație cu privire la cheltuielile de judecată recuperabile și în special cu privire la cuantumul sau la lichidarea lor (a se vedea în acest sens Ordonanța din 9 noiembrie 2017, Nestlé Unternehmungen Deutschland/Lotte, C-586/15 P-DEP, nepublicată, EU:C:2017:855, punctele 9 și 10 și jurisprudența citată).

20 Chiar dacă nicio dispoziție din Regulamentul de procedură nu obligă o parte să își documenteze pretențiile în stadiul stabilirii contactului care precedă introducerea unei cereri de stabilire a cheltuielilor de judecată (a se vedea în acest sens Ordonanța din 20 iunie 2013, Marcuccio/Comisia, T-16/09 P-DEP, nepublicată, EU:T:2013:330, punctul 7), este adevărat că părții obligate la plata cheltuielilor de judecată trebuie să i se fi oferit, înainte de introducerea cererii de stabilire a cheltuielilor de judecată, posibilitatea să se exprime cu privire la cheltuielile de judecată solicitate de reclamant.

21 Or, în speță, deși s-a avut în vedere un acord amiabil global privind marca în cauză între reclamantă și intervenientă, din elementele dosarului nu reiese că intervenientei i s-a adresat o întrebare privind cheltuielile de judecată separat de restul acordului, astfel încât ea să fi fost în măsură să se pronunțe, în deplină cunoștință de cauză cu privire la acest aspect, independent de discuțiile referitoare la fondul litigiului.

22 În aceste condiții, faptul că acordul amiabil global dintre reclamantă și intervenientă nu a fost finalizat nu poate fi suficient, în sine, pentru a permite să se concluzioneze în sensul existenței unei contestații cu privire la cuantumul cheltuielilor de judecată recuperabile sau cu privire la lichidarea acestora în sensul articolului 170 alineatul (1) din Regulamentul de procedură.

23 Prin urmare, trebuie să se considere că prezenta cerere este inadmisibilă și în măsura în care o privește pe intervenientă.

24 Rezultă că, în lipsa unei contestații cu privire la cheltuielile recuperabile anterior prezentei cereri de stabilire a cheltuielilor de judecată, aceasta trebuie respinsă ca inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

25 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

26 Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de intervenienta în prezenta procedură, conform concluziilor acesteia din urmă.

27 Întrucât EUIPO nu a solicitat cheltuielile de judecată aferente prezentei proceduri, este necesar să se decidă că acesta suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a cincea)

dispune:

1) Respinge cererea de stabilire a cheltuielilor de judecată ca inadmisibilă.

2) Bodegas Altún, SL suportă propriile cheltuieli de judecată aferente prezentei proceduri, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Codorníu, SA.

3) Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) suportă propriile cheltuieli de judecată aferente prezentei proceduri.

Dată la Luxemburg, la 21 iulie 2020.

Grefier
E. Coulon

Președinte
D. Spielmann